

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE SI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.1483

Dosar nr.968/43/2007

Ședința publică de la 18 X 2009

Președinte: X	- Judecător
X	- Judecător
X	- Judecător
X	- Magistrat asistent

&&&

S-au luat în examinare recursurile declarate de Direcția Generală a Finanțelor Publice X în nume propriu și în numele Agenției Naționale de Administrare Fiscală și SC X SRL împotriva Sentinței nr. X din 27 X 2008 a Curții de Apel TX X - Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, s-au prezentat recurentele - pârâte Direcția Generală a Finanțelor Publice X și Agenția Națională de Administrare Fiscală, ambele prin consilier juridic X, lipsind recurenta reclamantă SC X SRL.

Procedura completă.

După prezentarea referatului cauzei, înalta Curte constată pricina în stare de judecată și acordă cuvântul părților prezente în raport cu recursurile declarate.

Consilierul juridic X, reprezentant al recurentelor pârâte solicită admiterea recursului declarat de Direcția Generală a Finanțelor Publice X, în nume propriu și în numele Agenției Naționale de Administrare Fiscală, modificarea în parte a

sentinței atacate și respingerea în totalitate a acțiunii formulate, cu referire la motivele scrise depuse la dosarul cauzei.

Consilierul juridic X precizează că din prevederile legale aplicabile în cauză se reține, ca principiu general, că orice cheltuială pentru a fi încadrată în categoria cheltuielilor deductibile fiscal, trebuie să fi fost efectuată în scopul realizării de venituri.

Or, faptul că mijloacele fixe în cauză au fost utilizate strict în vederea obținerii de venituri nu poate fi probat decât cu documente care să ateste că acestea au deservit activitatea pentru care SC X SRL este autorizată.

În ce privește recursul promovat de SC X SRL, consilierul juridic X pune concluzii de respingere a acestuia ca nefondat.

C U R T E A

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea formulată la 29 X 2007, reclamanta S.C. X S.R.L. a chemat în judecată Ministerul Economiei și Finanțelor prin Agenția Națională de Administrare Fiscală solicitând anularea parțială a Deciziilor nr. X/30 X 2007 emisă de Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală și nr.X/5 X 2007 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului X, exonerarea de plată a sumei de X lei reprezentând impozit pe profit (X lei), TVA (X lei) cu majorările de întârziere aferente (X lei + X lei) precum și obligarea intimetei la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii reclamanta a arătat că prin decizia de impunere nr. X/5 X 2007 s-au reținut în sarcina sa obligații de plată, în sumă de X lei din care, X lei impozit pe profit cu X lei majorări de întârziere aferente și X lei TVA cu X lei majorări de întârziere aferente.

Contestația formulată împotriva acestei decizii a fost admisă în parte prin Decizia nr.X/30 X 2007 a Direcției Generale de Soluționare a Contestațiilor, în sensul că a fost menținută

obligatia de plată pentru X lei și suspendată soluționarea contestației pentru X lei până la obținerea unei soluții definitive pe latura penală.

În opinia reclamantei, soluția de respingere este nefondată întrucât s-a reținut că pentru exercițiul fiscal 2001 nu s-au aplicat corespunzător dispozițiilor Legii nr. 133/1999 cu privire la scutirea la plată a impozitului pe profit aferent profitului brut reinvestit deși la stabilirea bazei suplimentare de impune era obligatorie aplicarea dispozițiilor Legii nr. 189/2001 - art. 7 alin.2 conform cu care, impozitul pe profit se reduce cu 50% pentru profitul utilizat în anul fiscal curent pentru investiții active corporale și necorporale, reducerea urmând a se calcula pentru profitul obținut după 1 X 2001.

Cu toate acestea, organul fiscal nu a avut în vedere că imobilele (teren și construcție din X X) au fost achiziționate în 2001 reținând ca fiind aplicabile dispozițiile Legii nr. 133/1999 și Decizia nr. 3/2002 a Ministerului Finanțelor Publice, care în esență contravin dispozițiilor Legii nr. 189/2001.

În privința cheltuielilor făcute cu amortizarea aferentă achizițiilor motocicletelor BMW 1200C, , motociclului BOOM, TV-ului 42 PA 20EY și DVD-ului S57, reclamanta a susținut că aceste mijloace fixe au fost utilizate în folosul operațiunilor economice. Cu toate acestea, inspectorii fiscali care au aplicat regimul deductibilității în privința acestor cheltuieli pentru mijloacele de transport pe patru roți, au refuzat aplicarea aceluiași tratament pentru mijloacele de transport pe două și trei roți.

Prin sentința civilă nr. X/27 X 2008, Curtea de Apel X a admis în parte acțiunea în sensul că a dispus anularea punctului nr. 3) și 4) din deciziile contestate, referitoare la impozitul pe profit în sumă de lei cu majorările aferente de lei și la TVA în sumă de lei, cu majorările aferente de lei.

Prin aceeași sentință au fost respinse celelalte capete de cerere și a fost obligată în solidar Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală a Finanțelor Publice X la plata cheltuielilor de judecată în sumă de lei.

Pentru a hotărî astfel, instanța a reținut că mijloacele de transport achiziționate, TV-ul și DVD-ul, au servit scopului și obiectului de activitate al reclamantei, iar în ce privește terenul din str. Barajului, achiziționat în 20 X 2001, s-a apreciat ca fiind exclus din sfera de cuprindere a Legii nr. 15/1994 - în sensul că nu poate fi cuprins în noțiunea generică de activ corporal amortizat, iar în ce privește imobilul din, Str. X nr. 12, achiziționat în 2001 și vândut în 2006, înainte de amortizarea lui ca mijloc fix, recalcularea impozitului corect s-a făcut pentru profitul utilizat în anul fiscal 2001, înțelegând inclusiv și recalcularea accesoriilor de la data dobândirii (când a devenit bun amortizabil).

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs atât reclamanta S.C. X S.R.L. cât și pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice X, în nume propriu și în numele și pentru Ministerul Finanțelor Publice X - Agenția Națională de Administrare Fiscală.

În recursul său, reclamanta a criticat modul în care instanța fondului a înțeles să soluționeze capetele de cerere referitoare la terenul și construcția achiziționate în anul 2001.

Astfel, în opinia sa, cum art. 3 din Legea nr. 15/1994, prevede expres că „activele aferente capitalului imobilizat sunt terenurile, inclusiv investițiile pentru amenajarea acestora” - în mod evident ele intră în sfera de aplicare a Legii nr. 189/2001 care conferă contribuabilului beneficiul reducerii de 50% pentru impozitul pe profitul reinvestit. Astfel fiind -instanța avea obligația să înlătore dispozițiile Deciziei nr. 3/2002 emisă de Ministerul Finanțelor Publice constatând că aceasta nelegal restrânge sfera de aplicare a dispozițiilor Legii nr. 189/2001.

În ce privește construcția achiziționată în 2001 - greșit s-a reținut că reclamanta ar fi contestat numai legalitatea aplicării majorărilor de întârziere.

Cum prin art. 7 alin.2 din Legea nr. 189/2001 se prevede că „impozitul pe profit se reduce cu 50% pentru profitul utilizat în anul fiscal curent pentru investiții în active corporale și necorporale, iar reducerea se calculează începând cu profitul

realizat după 1 2001; greșit s-au avut în vedere dispozițiile Deciziei nr. 3/2002 – care limitează aplicarea acestei scutiri numai la imobilele achiziționate după 19 2001. În plus dispozițiile Legii nr. 189/2001 nu se referă la interdicția vânzării și implicit la obligația contribuabilului de a restitui impozitul de care a fost scutit.

Recursul nu este fondat.

În conformitate cu dispozițiile art. 5 din Legea nr. 15/1994 „sunt considerate active corporale, dar nu sunt supuse amortizării mijloacele fixe aflate în proprietate publică, lacurile, bălțile, iazurile, care nu sunt rezultatul unei investiții, precum și terenurile, inclusiv cele împădurite”.

Astfel fiind, este evident că terenurile sunt excluse din sfera de aplicare a Legii nr. 15/1994 ca activ corporal amortizabil, situație în care legal și temeinic s-a apreciat de către instanța de fond că nu-i sunt aplicabile niciuna dintre dispozițiile Legii nr. 189/2001 – în speță art. 7 alin.2 referitor la reducerea impozitului pe profit cu 50% pentru profitul utilizat în anul fiscal curent.

În ce privește nelegalitatea Deciziei nr. 3/2002 – art. III – care în opinia recurentei ar fi restrâns sfera de aplicare a dispozițiilor Legii nr. 189/2001, corect s-a apreciat ca nefiind relevantă în cauză atât vreme cât s-a considerat că dispozițiile art. 7 alin.2 din Legea nr. 189/2001 nu sunt aplicabile.

Referitor la imobilul din X, str. X nr. 12, achiziționat de reclamanta-recurentă în ianuarie 2001, și înstrăinat în 2006, se reține că în raport cu dispozițiile art. 21² alin.3 din Legea nr. 415/2001 de aprobare și modificare a O.U.G. nr. 297/2000, „investițiile realizate potrivit acestui articol vor rămâne în patrimoniul întreprinderilor mici și mijlocii cel puțin o perioadă egală cu jumătate din durata de funcționare a acestora. În caz contrar, impozitul se recalculează pentru perioada în care întreprinderea a beneficiat de prevederile de la alin.1 și se varsă la bugetul de stat, împreună cu majorările de întârziere aferente”.

Or, în cauză, cum imobilul a fost vândut înainte de amortizarea lui ca mijloc fix respectiv la 5 ani de la achiziționare (perioada de amortizare fiind de 25 ani) recalcularea impozitului se face pentru profitul brut utilizat în anul fiscal 2001 (perioada în care reclamanta a beneficiat de reducere) recalculare care include și accesoriile.

De altfel în același sens au fost și concluziile expertizei contabile efectuate în cauză și față de care reclamanta nu a avut de obiectat.

Prin recursul său, Direcția Generală a Finanțelor Publice X, în nume propriu, în numele și pentru Ministerul Finanțelor Publice – Agenția Națională de Administrare Fiscală a criticat hotărâre instanței de fond pentru modul în care a soluționat capătul de cerere privind impozitul pe profit și TVA, cu majorările de întârziere aferente stabilite de inspectorii fiscali în sarcina reclamantei pentru cheltuielile făcute cu asigurările, dobânzile leasing, amortizarea, întreținerea și reparația unor mijloace fixe ca barca cu motor Sierra, motocicletă BMW 1200 C, motocicletă X, motociclu BOOM, TV 42PA20EY și DVD 57.

În opinia recurentei, greșit s-au considerat ca fiind deductibile la calculul profitului impozabil aferent perioadei 1 ianuarie 2001 – 31 decembrie 2005 a cheltuielilor ocazionate cu aceste mijloace fixe – întrucât nu s-au făcut nici un fel de dovezi care să ateste că acestea au contribuit la realizarea venitului impozabil.

Recursul este fondat.

Potrivit dispozițiilor art. 4 alin.2 din O.G. nr. 70/1994 și art. 19 alin.1 din Legea nr. 571/2003 (aplicabile în perioada supusă controlului 2001-2005) – sunt considerate cheltuieli deductibile numai acele cheltuieli efectuate în scopul realizării de venituri impozabile.

Cum în cauză, reclamanta S.C. X S.R.L. nu a probat cu documente, așa cum cer de altfel dispozițiile art. 65 alin.1 Cod procedură fiscală, în ce măsură cheltuielile ocazionate cu achiziționarea, întreținerea, repararea, etc., a mijloacelor fixe enunțate au condus la realizarea de venituri, în mod corect

organele de inspecție fiscală nu au acordat deductibilitatea la calculul impozitului pe profit.

Tot astfel prin aplicarea dispozițiilor art. 18 alin.1 din O.U.G. nr. 12/2000 s-a apreciat corect că societatea nu avea drept de deducere a TVA aferente achiziționării acestor mijloace fixe – nefiind făcută dovada utilizării lor pentru nevoile firmei .

De altfel este și greu de crezut că motocicleta BMW 1200 C, motocicleta X motociclu BOOM, TV 42PA20EY și DVD S 57, ar fi putut deservi obiectului de activitate al reclamantei „Construcții de clădiri și lucrări de geniu civil” și mai ales ar fi putut contribui la obținerea de venituri impozabile, având în vedere că aceasta presupunea folosirea lor pentru transport de materiale, de personal muncitor, etc.

Fără a se preocupa de acest aspect și fără a reține condiția impusă de legiuitor pentru a face posibilă deducerea acestor cheltuieli, instanța fondului a admis acest capăt de acțiune și a exonerat reclamanta de plata sumelor stabilite în sarcina sa reținând că în fapt organul de constatare fiscală nu a probat afirmațiile sale soluții vădit nelegală și netemeinică.

Astfel fiind și în raport de dispozițiile art. 312 Cod procedură civilă urmează a fi admis recurs Direcția Generală a Finanțelor Publice Târgu X, casată sentința curții de apel și pe fond respinsă ca nefondată acțiunea formulată de S.C. X S.R.L.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII**

DECIDE:

Admite recursul declarat de Direcția Generală a Finanțelor Publice X în nume propriu și în numele Agenției Naționale de Administrare Fiscală împotriva sentinței nr. X din 27 X 2008 a Curții de Apel Târgu X - Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Casează hotărârea atacată și pe fond respinge acțiunea formulată de S.C. X S.R.L., ca neîntemeiată.

Respinge ca nefondat recursul declarat de S.C. X S.R.L. împotriva aceleiași sentințe.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 18 X 2009.

JUDECATOR,
X

JUDECATOR,
X

JUDECATOR,
X

MAGISTRAT ASISTENT,
X